

Vážený pane !

Předně bych chtěl poděkovat nejen Vám, ale i všem ostatním za projevenou solidaritu, která pro mě byla velkou pomocí a pomáhala mi překonat neutěšenou situaci ve které jsem se nachází.

Hana mi potom předala k vyřízení Váš dotaz týkající se mé osoby. Jistě je Vám známo, že jsem odmítl uznat rozsudek trestního soudu a podrobit se všem jeho výrokům. Po rozhodnutí odvolacího soudu jsem se marně pokoušel dosáhnout i odkladu jeho vykonatelnosti podáním žádosti o edikt výkonu trestu ze zdravotních důvodů a žádostí o navrácení lhůty k podání odvolání. Zákon nebyl vůbec respektován. Přestože obě žádosti mají odkladný účinek pro výkon trestu, byl jsem převezen domáćera, který je určen pro násilné trestné činy a kde je velice snadné v základní oficiální spravedlnosti provádět různé zločiny. Z asi půl reční doby, která mi po edictu vazby zbývala do „odpykání tzv. trestu“, jsem nakonec více než tři měsíce strávil ve vězenských nemocnicích, podroben zvláštní estraze v podobě 24 hod dezorčí služby přede dveřmi mé cely. Byl jsem zhaven možnosti přijímat jakékoli vnější pednety, možnosti komunikace a dokonale izolován od spoluženů i okolního světa. Největším kázenskám trestem je ve vězení samevazba, která je zákonem omezena na dobu max. 30 dnů... Je tomu tak proto, že výzkumy prováděné ve věznících a zajateckých táborech prokázaly, že po této době dochází k hrucení osobnosti člověka. Já jsem byl evžem s krátkou vyjimkou držen v izolaci půl roku.

Zdravotně na tom zatím nejsem nejlépe. Stejí přede mnou ohromná práce obsahující a vstřebat všechno te dění, které se v průběhu mé téměř dvouleté nepříjemnosti událo. Nejmírně náročné je také učinit seuhn všech těch nezákoností, ke kterým došlo v mém trestním řízení. Je až neuveditelné kolik těch nezákoností je a až k čemu se orgány činné v trestním řízení dekázaly uchýlit. Tuto práci za mě nikdo neudělá. Když vezmu do rukou rozsudek Městského soudu v Praze naskakuje mi vždy de sleva husí kůže. Mám vyhraněný cit a vztah pro právo a proti se šest těžko vyrovnávám např. s tím, že rozsudek má podstatné vady /§ 258/ib tr.ř/, které jej čini naprostě nepřezkoumatelný a v důsledku toho nezákonny. Uvedu jen malé příklady. Skutková hodnocení soudu nespochívají ve zhodnocení jeho úvah na základě kterých dospěl soud ke konečnému úsudku. Jde o hotové úsudky v podobě právní kvalifikace skutku, která byla opisána z trestního zákona. Právní hodnocení z části vůbec chybí a pokud jej rozsudek obsahuje, jde především o lapidální a nepřezkoumatelné konstatevání, že obžalovaný spáchal ten a ten trestní čin. Hodnocení subjektivní stránky soud jaksi opomíl provést u všech kr. skutků, ač jde o jednu ze základních podmínek trestnosti.

Stále je potom proti mě vedeno trestní řízení u OS Liberec pro přečin dle § 7d. zák. o přeč. z důvodu údajného marení úředního rozhodnutí odmítáním práce v NVÚ Minkovice. V této věci jsem se opět dokonale juristicky zabárikádeval v několika vrstvách obhajoby. Překonat tuto obhajobu by bylo možné jen za drastických porušení zákona. Zkušenosti však ukazují, že to pro naše ergány nebývá problém.

V minulém měsíci bylo proti mě jedno trestní stíhání zastaveno, protože již došlo k „vyčerpání trestní sazby trestu“, , který by mi bylo možné uložit, v jiných dvou trestních řízeních. Toto stíhání bylo proti mě vedeno asi 5 let. Šlo asi o 10 až 12 skutků, které jsem nakonec přestal již registrovat. Šlo o stíhání pro kleppesti, které sloužilo jen k omezování mé osoby, zajištování psasích strojů apod. Do obžaloby se nakonec dostaly pouze dva skutky, které žádný soud neměl zájem soudit. Spis byl přesouván z orgánu na orgán až došlo k zastavení tr. stíhání z již uvedeného důvodu.

Mé postavení je nadále velmi nejisté. Je na mě uvalen ochraný dohled, který ovšem odmítám respektovat. Z mé strany najde jen o nějaký laciný protest, ale o jednání založené a opírající se o právo. Rozsudek trestního soudu je totiž neplatný nejen non negotium, ale i nullum negotium. Podrobné právní odůvodnění zpracovávám. Zásadu rebus iudicatis standum est a řadu podobných, které stvořili římskí právnici lze totiž aplikovat na rozsudek právně emylný, ale nikoliv na te, co stvořil soud v našem případě. V dané věci jde jen rozsudek zdánlivý, učiněný ergánem, který k tomu nebyl zepráván a vyhlášen v řízení, které ze zákona nemohlo být vůbec vedeno. Nezanedbatelná není ani neplatnost rozsudku vyplývající z projevu vůle soudu. Je třeba činit rozdíl mezi justičním emylem a zločinem.

V případném dalším trestním řízení, které by bylo vedeno pro nerespektování trestního rozsudku bych jako nový prvek uplatňoval v rámci své obhajoby požadavek, aby soud samostatně přezkoumal zákonest tr. rozsudku /1T 5/87 MS Praha/ na základě mé námitky o jeho nezákonnosti a nepravomocnosti. Běžná soudní praxe doposud stavěla na fiktivní či právních domněnkách o pravomoci předechozích od souzení, což určitě neplatí. Platnost, či neplatnost R 1T 5/87 by v novém trestním řízení byla otázkou viny, kterou je povinen soud řešit samostatně dle § 9/1 in fine tr.ř.

Z uvedeného hlediska si tedy lze jen přát zahájení trestního stíhání. Podobné nové prvky jsem ovšem vnášel do praxe i v tř. řízení / 1T 5/78/. Soud se s nimi vůbec nedekázal vypořádat a tak je prostě ignoroval. Tímto způsobem např. orgány činné v trestním řízení zhodnotili mou tzv. generální obhajobu, která se vztahovala na všechny stíhané skutky obou obžalovaných v naší trestní věci. Namítl jsem totiž, že jde o jednání dovolené, a to mimo jiné dle samého tr. zákona dle § 13, 14 tr. zák., jaké výkon nutné obrany a krajní nouze. O obranu proti bezpráví a nezákonnosti pouhou kritikou a tedy o obranu nejen přiměřenou, ale dokonce velmi mírnou s ohledem k intenzitě úteků. Dále jsem dovozoval povinnost orgánů činných v trestním řízení ~~intu~~ protiprávní útesy dokazovat a hodnotit v potvrzení s obranou - stíhanými činy obou obviněných. S ohledem ke znění § 9/1 in fine tr.ř. má potom orgán činný v trestním řízení povinnost řešit prejudiciální otázky viny samostatně. Otázku předechozích persekucí jsem potom postavil jako etážku viny a ~~požádal~~ orgány činné v trestním řízení, aby přezkoumaly důzačené soudní rozsudky z hlediska jejich zákonnosti, jestliže mě stíhají za jejich kritiku. Namítl jsem dále, že i kdyby se eventuálně zjistilo případné překročení mezi nutné obrany a krajní nouze, že by šlo stejně jen o tzv. obranu putativní a tedy jen o nedbalostní jednání spečívající v omyle např. v přesném odhadu intenzity úteků, či v esebě útočníka. Nedbalostní jednání potom není možné tr. stíhat ~~jako~~ tr. činy pebuřevání, podvracení republiky, verbální a písemné útesy na veřejné činitele či státní orgány. /§ 3/3 tr. zák./.

Demnívám se, že tyto prvky by bylo vhodné prosazovat do soudní praxe i v dalších případech. Samotná skutečnost, že se justiční orgány s touto obhajobou nedokázaly vypořádat a musely ji proto ignorovat tento požadavek jen podporuje.

Omleuvám se, že jsem se nechal poněkud unést a možná zašel až příliš daleko do právní problematiky věci. Nebylo to mým úmyslem, ale jsem až příliš prosteoupen své současné práci týkající se této problematiky.

Přijměte cde mne mnoho pozdravů a uznání za Vaši práci v oblasti telik potřebné nejen k udržení míru, ale i prospěšné a nezbytné pro rozvoj lidské civilizace. Očekávám od Vás, že příjem tohoto dopisu potvrdíte.

S pozdravem

Pavel, W onka

Vrchlabí dne 10.3.1988

543 01

Pražská 878
Vrchlabí 1